

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **O. S. S., a.s., zastúpeného advokátom Mgr. P. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 31. januára 2008 č.j. 102149/2008-2331/z.1264, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. mája 2009 č. k. 1 S 46/2008-36, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 14. mája 2009 č. k. 1 S 46/2008-36 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 31. januára 2008 č. 102149/2008-2331/z.1264 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **povinný** zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 612,78 EUR na účet právneho zástupcu Mgr. P. K., vedený vo V. S., a.s., číslo účtu X., do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 31. januára 2008 č.j. 102149/2008-2331/z.1264, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a potvrdené rozhodnutie Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Žiline vydané pod č. 2007/01799-004 zo dňa 23. novembra 2007, ktorým dodatočne vybral od žalobcu - dopravcu O. S. S., a.s., zvýšený správny poplatok podľa položky 80

písm. a) bod 2.1 zákona č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov (v súlade s bodom č. 3 splnomocnenia tejto položky) vo výške 24 000 Sk za nadmernú ťažkú prepravu, ktorá bola vykonaná bez povolenia dňa 09.10.2007 motorovým vozidlom X, prípojné vozidlo X. Žalobca bol povinný do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia uhradiť zvýšený správny poplatok priloženým peňažným poukazom. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že krajský súd preskúmaním napadnutých rozhodnutí nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o ukrátení práv žalobcu tým, že boli vydané napadnuté rozhodnutia. Rozhodnutia boli vydané v súlade s právnymi predpismi na vec sa vzťahujúcimi, vychádzajú zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a obsahujú zákonom predpísané náležitosti. Krajský súd mal za to, že konajúce správne orgány ustálením skutkového stavu neprekročili medze správneho uváženia, naopak záver zodpovedá zásadám logického myslenia a má podklad vo vykonanom dokazovaní.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý uviedol, že podľa jeho názoru sa krajský súd dôsledne nevyporiadal so všetkými námietkami žaloby a preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. Krajský súd sa podľa názoru žalobcu nepresvedčivo vyporiadal s otázkou námietky žalobcu, že rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu nie je podpísané oprávnenou osobou a v odôvodnení rozsudku poukázal len na ustanovenie organizačného poriadku ministerstva (ktorý podľa vedomosti žalobcu netvoril ani súčasť administratívneho spisu) a ktorý nie je všeobecne záväzným predpisom a upravuje pomery len vo vnútri ministerstva, avšak nemôže mať žiadne účinky navonok, nemôže byť v rozpore so zákonom č. 575/2001 Z.z., ktorý jediný určuje štatutárne orgány oprávnené konať navonok v mene ministerstva. Ďalej žalobca uviedol, že v tejto súvislosti na pojednávaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukázal na ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, v zmysle ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a s touto námietkou sa krajský súd nevyporiadal a fakticky len odcitovoval vyjadrenie žalovaného zo dňa 25.04.2008 v tejto časti bez toho, že by k povahe interného predpisu, ktorý je (podľa tvrdenia žalobcu) v rozpore so všeobecne záväzným predpisom, zaujal nejaké právne stanovisko. Čo sa týka námietky, že žalobcovi nebolo umožnené zaplatiť zvýšený správny poplatok v dvojnásobnej výške a bola mu rovno uložená povinnosť zaplatiť zvýšený správny poplatok v trojnásobnej výške, je možné skonštatovať, že sa súd stotožnil s argumentáciou žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu, avšak žalobca je toho názoru, že v tejto časti krajský súd vec nesprávne právne posúdil a rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Už v odvolaní v správnom konaní a následne v podanej žalobe sa uvádza, že podľa zákona č. 140/1995 Z. z. položky č. 80, bod 3 splnomocňovacích ustanovení poplatok vybraný dodatočne rozhodnutím cestného správneho orgánu sa zvýši na trojnásobok, ak dopravca nezaplatil poplatok na mieste merania vozidla. Podľa zákona č. 140/1995 Z. z. položky č. 80, bod 2 splnomocňovacích ustanovení poplatok vybraný správcom komunikácie sa zvýši na dvojnásobok, ak sa už táto preprava

čiastočne alebo celkom vykonala bez predchádzajúceho povolenia cestného správneho orgánu. Z uvedených položiek sadzobníka teda vyplýva, že pri zistení nadrozmernej alebo nadmernej prepravy mala byť žalobcovi daná možnosť zaplatiť poplatok na mieste vo výške dvojnásobku. Položku č. 80 bod 3 je logicky, vzhľadom na jej konštrukciu, možné využiť až v prípade, ak poplatok dopravca nezaplatil na mieste merania (vyplýva to zo znenia „ak dopravca nezaplatil poplatok na mieste merania vozidla“). Opätovne poukázal na skutočnosť, že prostredníctvom vodiča, ktorý v predmetný deň viedol jazdnú súpravu, bol ochotný a žiadal o umožnenie úhrady predmetného poplatku na mieste. Táto možnosť mu bola odopretá. Pokiaľ krajský súd, rovnako ako prvostupňový správny orgán a následne aj odvolací správny orgán uvádzajú, že postup podľa položky č. 80 bod 2 nie je možné využiť vzhľadom na legislatívne možnosti a nedokonalosť právnej úpravy a obchodná spoločnosť, ktorá v súčasnosti vykonáva meranie na mobilných (statických) váhach na odstavných plochách alebo cestách, nemá toho času zákonné oprávnenie na vyberania zvýšeného správneho poplatku, takýto nedostatok právnej úpravy nemôže byť vykladaná v neprospech neho, žalobcu. Takým postupom, že mu nebolo umožnené zaplatiť poplatok v dvojnásobnej výške na mieste a bol predmetným rozhodnutím zviazaný na úhradu trojnásobku poplatku, bol žalobca v danej veci ako dopravca ukrátený o možnosť zaplatiť dvojnásobok poplatku za nadmernú prepravu a bez ďalšieho, a v rozpore so zákonom, bolo rozhodnuté o jeho povinnosti zaplatiť trojnásobok poplatku za nadmernú prepravu. Nezaplatenie dvojnásobku poplatku teda nebolo zavinené žalobcom ale správnym orgánom (resp. postupom obchodnej spoločnosti vykonávajúcej meranie na mobilných a statických váhach) a nedostatku v právnej úprave a nie dôvodom existujúcim na strane dopravcu (žalobcu). Nenastala teda situácia, že by došlo k odmietnutiu zaplatiť zvýšený poplatok v zmysle položky č. 80 bod 2 splnomocňovacích ustanovení na mieste. Žalobca je toho názoru, že položku č. 80 bod 3 splnomocňovacích ustanovení je možné aplikovať len v prípade, ak došlo k nezaplateniu poplatku z dôvodov existujúcich na strane dopravcu a nie z dôvodov existujúcich na strane správneho orgánu. S argumentáciou v správnom konaní a následne aj v žalobe sa krajský súd vypořiadal len konštatovaním, že „...nové podmienky váženia vozidiel vstupom SR do EÚ neboli v plnom rozsahu (s výnimkou NV č. 403/2005 Z. z.) aktualizované“. Krajský súd podľa názoru žalobcu nedostatočne zdôvodnil, prečo by nedostatočná činnosť zákonodarného orgánu mala ísť na jeho ťarchu. Ďalej žalobca v odvolaní poukázal na to, že v žalobe, okrem vyššie uvádzaných skutočností, uvádzal aj ďalšie dôvody, pre ktoré boli napádané rozhodnutia nezákonné. Mal za to, že s týmito námietkami sa krajský súd dôsledne nevypořiadal a nie je možné sa stotožniť s názorom súdu, že rozhodnutia boli vydané v súlade s právnymi predpismi, vychádzajú zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a obsahujú zákonom predpísané náležitosti. V žalobe okrem iného namietal, že odôvodnenia rozhodnutí správnych orgánov nie sú dostatočné a spĺňajúce náležitosti podľa § 60a v spojení s § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok), ktorý nedostatok nebolo možné reparaovať dopĺňaním dôvodov zo strany

konajúceho súdu. Rovnako v žalobe namietal, že prvostupňové správne konanie bolo postihnuté ďalšími vadami, keďže podľa § 21 ods. 1 správneho poriadku má správny orgán na prejednanie veci nariadiť ústne pojednávanie; správny orgán tak neučinil a vo svojom liste zo dňa 29.10.2007 len oznámil, že upúšťa od ústneho konania bez toho, že by takéto svoje rozhodnutie bližšie zdôvodnil. S námietkou nenariadenia ústneho pojednávania vo veci správnym orgánom sa krajský súd vyporiadal len veľmi všeobecne bez uvedenia konkrétnych skutočností a úvah, ktorými bol vo svojom rozhodnutí vedený a v tejto časti odôvodnenia krajský súd popisuje len zistený skutkový stav. Za odôvodnenie tejto časti je možné považovať len jednu vetu zdôvodnenia uvedenú na strane 4 druhý odsek, druhá veta a to; „Správny orgán pri svojej úvahe vychádzal z konkrétnych okolností prípadu a usúdil nenariadiť ústne pojednávanie.“ O aké okolnosti by sa malo jednať však súd neuvádza. Krajský súd rovnako ako žalovaný správny orgán neuviedol, na základe čoho dospel k názoru, že ústne pojednávanie nemohlo prispieť k objasneniu skutkových okolností prípadu a rovnako nemôže ani tvrdiť, že vo veci nebolo potrebné vypočúvať svedkov, pretože z dôvodu nekonania sa ústneho pojednávania žalobcovi ani nebola daná možnosť navrhnúť prípadných svedkov. V žalobe tiež poukázal na to, že správne orgány nepostupovali v súlade s ustanoveniami § 3 ods. 1 a 4, § 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3 a § 60a správneho poriadku, a z toho dôvodu sú rozhodnutia správnych orgánov založené na nesprávnom právnom posúdení veci a konania sú postihnuté uvedenými vadami; preto bolo potrebné podľa názoru žalobcu napadnuté rozhodnutia správnych orgánov zrušiť a vrátiť na nové konanie. S uvedenými námietkami žaloby sa krajský súd v napadnutom rozsudku nevyporiadal. V tomto prípade nie je možné podľa názoru žalobcu zdôvodniť rozhodnutie len konštatovaním, že súd sa stotožnil s právnym posúdením veci správnym orgánom, pretože sa nejedná o postup podľa ustanovenia § 219 ods. 2 OSP. Vzhľadom na skutočnosť, že prvostupňové rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zachovaná dvojinštančnosť konania, má žalobca za to, že je potrebné jeho odvolaniu v celom rozsahu vyhovieť.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti. Z toho dôvodu žalovaný nepovažoval za potrebné opätovne sa vyjadrovať k danej veci. Zotrval na písomnom vyjadrení k žalobe a žiadal, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo. Dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil dňa 31. marca 2010 (§ 156 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1

OSP). Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 3 OSP).

Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou sú administratívne spisy žalovaného správneho orgánu ako aj Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Žilina ako správneho orgánu prvého stupňa odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúmavacieho konania bolo rozhodnutie žalovaného zo dňa 31.01.2008, č.j. 102149/2008-2331/z.1264, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a bolo potvrdené rozhodnutie Krajského úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Žiline vydané pod č. 2007/01799-004 zo dňa 23.11.2007, ktorým dodatočne vybral od žalobcu - dopravcu O. S. S., a.s., zvýšený správny poplatok podľa položky 80 písm. a) bod 2.1 zákona č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov (v súlade s bodom č. 3 splnomocnenia tejto položky) vo výške 24 000 Sk za nadmernú ťažkú prepravu, ktorá bola vykonaná bez povolenia dňa 09.10.2007 motorovým vozidlom X, prípojné vozidlo X. Námietky žalobcu, obsiahnuté jednak v podanej žalobe a tiež v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, smerovali k nesúhlasu s tým, že mu bola uložená povinnosť zaplatiť trojnásobok správneho poplatku napriek tomu, že bol prostredníctvom vodiča ochotný a žiadal o umožnenie úhrady predmetného poplatku na mieste vo výške dvojnásobku.

Podľa § 244 ods. 1 OSP súdy preskúmajú v správnom súdnictve na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Podľa druhej hlavy piatej časti OSP súdy rozhodujú o žalobách proti právoplatným rozhodnutiam správnych orgánov (§ 247 až § 250k OSP). Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Správny poriadok správnym orgánom ukladá povinnosť postupovať v konaní tak, aby vydané rozhodnutie vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, pričom správny orgán musí postupovať v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania a musí im vždy dať príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne brániť, najmä vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy (§ 3 ods. 4, § 32 ods. 1, 2, 3, § 46). Súčinnosť s účastníkmi konania v štádiu pred vydaním rozhodnutia zdôrazňuje tiež ustanovenie § 33 ods. 2 správneho poriadku, ktorý ukladá správnym orgánom povinnosť dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Správny orgán je povinný hodnotiť každý dôkaz samostatne a potom všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov musí správny orgán náležite odôvodniť (§ 34 ods. 5 a § 47 ods. 3 správneho poriadku).

Najvyšší súd SR po prejednaní veci v súdnom odvolacom konaní dospel k záveru, že správne orgány nepostupovali v danej veci v súlade s citovanými ustanoveniami Správneho poriadku. V stanovisku žalovaného správneho orgánu z 24.08.2007 (č.l. 33), adresovanom Krajskému úradu pre dopravu a pozemné komunikácie Košice sa síce uvádza, že cestný správny orgán v rozsahu svojej pôsobnosti v súčasnosti môže vykonať na základe oznámenia správcu cesty iba vyberanie zvýšeného správneho poplatku (na trojnásobok) dodatočným vydaním rozhodnutia (podľa splnomocnenia bodu 3. v položke 80. sadzobníka správnych poplatkov), pretože zmena správcu cesty, ako aj nové podmienky váženia vozidiel vstupom SR do EÚ neboli v plnom rozsahu (s výnimkou NV č. 403/2005 Z.z) legislatívne doposiaľ aktualizované. Uvedené dôvody neboli premietnuté do rozhodnutí správnych orgánov, ktoré sú predmetom tohto preskúmavacieho konania (ale sú obsahom odôvodnenia rozsudku krajského súdu), takže v odôvodneniach rozhodnutí správnych orgánov v danej veci nie je daná jasná odpoveď na otázku, či (resp. že) neexistujú záväzné právne akty EÚ (nariadenia), upravujúce danú oblasť, ktoré by boli priamo záväzné pre Slovenskú republiku ako členský štát Európskej únie (nariadenia), resp. právne akty EÚ, ktoré by boli pre Slovenskú republiku záväzné pri splnení ďalších podmienok (smernice).

Z týchto dôvodov je napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, nepresvedčivé, vydané predčasne a v rozpore so zákonom (správnym poriadkom) a preto neboli podmienky na zamietnutie žaloby. Najvyšší súd SR preto podľa § 250ja ods. 3 prvá veta OSP rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba zamietnutá zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zistenia a závery odvolacieho súdu zakladajú zrušenie preskúmavaného rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) OSP. Právnym názorom odvolacieho súdu je správny orgán viazaný (§ 250ja ods. 4 OSP).

Pokiaľ však ide o námietku žalobcu, týkajúcu sa nepodpísania druhostupňového rozhodnutia oprávnenou osobou, krajský súd sa s ňou vypořiadal správne a presvedčivo. Organizačný poriadok ministerstva, prístupný na internete, nemusí byť súčasťou ani prílohou spisu.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 a 2 v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá a § 149 ods. 1 s poukazom na § 246c veta prvá OSP. Žalobcovi, ktorý bol úspešný v súdnom preskúmvacom konaní, priznal náhradu trov v sume 612,78 EUR, ktorá pozostáva zo sumy 201,12 EUR za štyri úkony právnej služby (45,51 EUR za prevzatie a prípravu zastúpenia, 48,63 EUR napísanie žaloby, 53,49 EUR účasť na pojednávaní Krajského súdu v Bratislave dňa 14.05.2009 a 53,49 EUR napísanie odvolania proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave), 26,12 EUR režijného paušálu (5,91+6,31+6,95+6,95), 38,21 EUR DPH zo základu dane 201,12 EUR, cestovného 122,61 EUR (Žilina – Bratislava – Žilina - účasť na pojednávaní Krajského súdu v Bratislave dňa 14.5.2009), 92,72 EUR

za stratu času (8x1/2 hod. po 11,59 EUR), 66 EUR súdneho poplatku za podanie žaloby a 66 EUR súdneho poplatku za podanie odvolania (§ 14 ods. 1 písm. c/, § 15 písm. a/, b/, § 16 ods. 3, 4, § 17 ods. 1 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. K napísaniu odvolania proti rozhodnutiu správneho orgánu nedošlo v priebehu súdneho preskúmavacieho konania, preto za tento úkon právnej služby nemohol súd náhradu priznať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 31. marca 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová